

POSUDEK

DIPLOMNÍHO PROJEKTU MARTINY VÁŇOVÉ

SCIENCE CENTRUM V PRAZE HOLEŠOVICÍCH

ING.ARCH. JANEM AULÍKEM

Snaha o popularizaci exaktní vědy, konkrétně fyziky ve formě science center umístěných ve vazbě na přírodní parky a další významné funkce města jako je kultura a sport je poměrně ověřená a úspěšná metoda, pražské Výstaviště v Holešovicích se proto pro takovou budovu z celé řady důvodů skutečně nabízí. Je to ale v současné době také selhávající prostředí nejasného charakteru s velmi odlišnou kvalitou objektů i aktivit. Za takových okolností by samozřejmě bylo riskantní bez přesnějšího masterplanu investovat prostředky do další stavby v disperzním charakteru areálu. Bylo by tedy na místě, i když je diplomní projekt zaměřen na návrh konkrétní budovy, předložit základní urbanistický předpoklad ke kterému by tato budova- pavilon byla ukotvena. Předkládaná pěší osa ze Stromovky k Nádraží Holešovice jako záruka smysluplného uspořádání sama o sobě nestačí a kromě toho její rozostřené napojení do parkové struktury Stromovky a submisivní kličkování okolo Křížikovy fontány ukazují na velikou nejistotu v chápání celého generelu areálu. Grafické vyjádření formou neostrého tisku na rastrovaném papíře je už od situačního výkresu sice svým způsobem efektní ale obecně znejasňující, v některých výkresech až k nečitelnosti. To je ale jen menší výhrada k formální stránce věci.

V zásadě je navržená jednoduchá geometrie budovy pro funkci science centra vhodná, neodvádí pozornost od jejího programu, je dostatečně variabilní pro všechny budoucí instalace a konečně nechává vyniknout působení interferenčního efektu – moire ve fasádách. Při všeobecném přesycení displeji, obřími obrazovkami a technologií velkoplošného zobrazování by tak trochu archaický mechanický princip otočných lamel s odlišnou geometrií mohl být nevšedním zážitkem. Bylo by to samozřejmě složitě high - tech zařízení ale taky trochu mechanika z Verneových románů a to považují v kombinaci s optickým jevem za vtipně zvolený princip.

V předpokládanému obsahu pavilonu postrádám trochu hlubší libreto, předkládané strukturování fyziky má nekompletní, neaktuální a trochu zkratkovitou formu, chybí i pro děti poutavá fyzika dvacátého století – Kvantová fyzika a teorie relativity, chybí souvislá historie fyziky od antiky. Pavilon by neměl být určen výlučně menším dětem a vedle prvoplánové atraktivity by měl nenásilně nabízet i hlubším vrstvy informací a vzdělávání.

Dispoziční uspořádání v elementární půdorysném tvaru, s dvěma servisními bloky schodišť, zázemí a technického vybavení po obou stranách dobře odpovídá zvolenému programu. Mám ale výhrady k zbytečně expresivnímu tvaru centrálního atria u kterého bych považoval za vhodnější, aby mělo podobný přístup, s jakým studentka pracovala u fasád – tedy aby centrem rozlehlého prostoru bylo něco víc, něco co souvisí s fyzikou a ne jenom konvenčním panoramatické výtahy.

Nemohu pochválit kavárnu, barový pult by měl přiléhat k zázemí, které má zde nesmyslně předimenzované sociální zařízení zaměstnanců kavárny (to samozřejmě nemůže být sdílené s ostatními zaměstnanci objektu) , chybí potom skladové zázemí vlastní kavárny. Sklad nábytku v nejméně frekventované části budovy, vklepnutý mezi book shop a kavárnu je i ve vztahu k pozici nákladních výtahů dost nedůvtipným řešením.

Určitá rozostřenost , kterou jsem zmiňoval u grafického pojetí diplomové práce jakoby by přecházela v architektonickém postupu do ne úplně vypilovaného dokončení návrhu.

Celkové vnější vyznění architektonické formy s zvoleným detailem experimentálních fasád považuji za úspěšné.

Přes uvedené výhrady považuji diplomní práci za komplexně zpracovanou a zvládnutou a navrhuji hodnocení B – C v kontextu celkové úrovně diplomních prací.

V Praze 7.6. 2019

Ing.arch. Jan Aulík

